

Verunka a Luboš Stráníkoví se pohybují na hudební scéně již 25 let. U příležitosti tohoto výročí natočili a vydali vzpomínkové DVD, které bylo slavnostně pokřtěno 7. června 2008 na 8. Potlachu u Stráníků. Celá akce se konala v krásné přírodě uprostřed rozkvetlých luk na samém konci České republiky, na pozemku kozí farmy u Drexlerů. Dokonce i počasí se nakonec umoudřilo a blesky, které křižovaly obzor cestou do hor, někam zmizely a většinu dne nás příjemně hrálo sluníčko.

Okamžiku O, tedy slavnostnímu křtu této audiovizuální novinky, předcházel koncert nejrůznějších hudebních uskupení. Úvod obstarala litvínovská formace **Pět oříšků pro Popelku**. Muzikanti, kteří toho mají s hostiteli společného více, než jen rodné město. Někteří z nich totiž hráli před založením Pěti oříšků v kapele právě se Stráníky. Z nedalekého Mostu přijelo trio

Zdarr

, a protože jsme na tramském potlachu, toto trio bylo představeno jako hudební uskupení vkládající do tramské muziky alternativní vlivy. Ono jejich nástrojové obsazení opravdu moc tramsky nevypadá - dva akordeony a nějaké ty dechy. Následující

Yes sir

potřebují pro své nazvučení o něco delší čas, a tak Míra Ošanec, který nás celým potlachem provázel, zatím vyhlásil tipovací soutěž. Tři dobrovolníci měli určit, za jak dlouho zazní první tóny první písničky a pro nejpřesněji tipujícího bylo ve hře speciální potlachové tričko.

Gymplery

ze Vsetína bylo možné slyšet již v pátek na tancovačce (stejně jako

Hadraplán

či

Brzdaře

), a protože tato country kapela pořádá svůj vlastní festival Starý dobrý western, byli jsme pozváni na jeho již desátý ročník. Další účinkující, kapela

Jen tak tak

má v Jindřichově Hradci také svůj vlastní festival - Folkovou růži, a protože se koná v jiném termínu, než Starý dobrý western, mohli návštěvníci Mírovi slíbit, že přijedou na obě tyto akce. Příjemný jihočeský folk byl okořeněn dvěma mexickými melodiemi, ale hlavně jednou písničkou věnovanou Stráníkům. Zpívá se v ní:

a tak se vracím zpátky domů strání

. Nebo snad:

a tak se vrací zpátky domů Stráník

. Či:

a tak se vracím zpátky domů. Stráník!

Inu záleží na tom, kdo ze Stráníků a v jaké situaci ji zrovna zazpívá.

Marien

je parta muzikantů, jejíž někteří členové v současné době doprovází i Stráníky. Ted' ale vystoupili se svými písničkami. Duo

Pařezy

nás po opravdu velmi rychlém zvučení (ono zapojit jednu kytaru je mnohem jednodušší, než připravit nástroje a hlasy vícečlenné kapely) vrátilo do vod klasické trampské písně a večer pomalu směřoval k tomu nejdůležitějšímu. Po vystoupení

Sekvoje

, hrající ve čtyřech bez Karolíny, která si užívá mateřskou dovolenou, se slova ujal Luboš, aby nás připravil na slavností zapálení ohně. To proběhlo se vším všudy, a proto jsem očekávala, že návštěvníci potlachy vědí, jak se mají u slavnostního ohně chovat. Bohužel, s přibývajícím zimou některým z nich kruh z kamenů nepřekážel v tom, aby se ohřáli přímo u plamenů, jiným zase kameny posloužily jako sedátko při opékání buřtů. Ale zpátky ke koncertu.

Po zapálení ohně a překvapení v podobě mohutného mezinárodního sboru tvořeného třemi různými uskupeními přišlo to nejdůležitější. Průřez pětadvacetiletou hudební historií **Stráníků**. Protože v srpnu roku 1983 začínali jako duo, nemohla být ani jejich vzpomínka na úplné začátky jiná. Po písničce

Džínová láska

si Luboš s Verunkou pozvali na jeviště Jardu Popelku (kytara), Igora Alexandroviče Popkova (basa) a Romana Paška (saxofon, klarinet) a po dvou písničkách v angličtině tuto nejstarší sestavu vystřídala sestava nejnovější s Vítou Troníčkem a Petrem Feďou Opočenským, posílená o občasného hosta Zubříka s foukací harmonikou. V jednu chvíli si troufli předvést dokonce tři foukačkáře najednou, a tak v

Toulavým songu

Zubříka doplnili ještě kamarád Stráníků Kleofáš a Ota Herčík ze skupiny Vagóny. S Otou Herčíkem pak ještě společně zavzpomínali na Vaška Čekala Nedomu v písničkách

Čas od času

a

To se mi jen zdá

(

Sejfy

). Nechyběla ani

Černá Jessie

v podání vždy usměvavé Terezky Drexlerové, majitelky usedlosti, kde se celý potlach konal.

Protože ani druhá současná hudební podoba Stráníků nemohla být opomenuta, byl Víťa Troníček vystřídán Mírou Ošancem a na řadu se dostaly písničky legendárního tria Peter, Paul a Mary. A pak to přišlo. Na jeviště byli pozváni všichni hosté a hlavně kmotr

Wabi Daněk

a DVD bylo skropeno šampaňským a slavnostně vpuštěno do světa. S Wabim si Stráníci zahráli písničku

Ročník 47

a tím pozvolna předali svému kmotrovi slovo. K němu se poté připojil i jeho spoluhráč

Miloš Dvořáček

a společně se postarali o závěrečný hudební blok celého potlachy. I když to vlastně není tak docela pravda, protože následoval ještě jam z pódia. Ten zahájili opět

Gympleři

a po chvíli váhání a nejistot, jak že ten jam má vlastně vypadat, se k jejich výběru nejrůznějších

country písniček přidali Víťa Troníček a na závěr i Luboš Stráník. Pozvolna se tak přešlo i k tramským písničkám a nakonec z jeviště k ohni. To už jsem si ale užívala tepla svého spacáku, a tak jak to celé skončilo, to vám bude muset vyprávět někdo jiný.

Přejeme Stráníkům, aby jim to společně hrálo ještě nejméně dalších 25 let a hlavně aby měli neustále s kým a pro koho hrát.